

Mijn moestuin en ik, aflevering 25

De december feestdagen liggen al weer een paar weken achter ons. Bijna een heel jaar ligt voor ons met nieuwe ervaringen, kansen en mogelijkheden.

Dat geldt ook voor de moestuin.

En met het voorjaar in het vooruitzicht begint het weer danig bij mij te kriebelen. Het teeltplan is gemaakt. De voorraad zaden is geïnspecteerd.

Binnenkort mogen de handen weer uit de mouwen worden gestoken.

Hoezo binnenkort?...

Een winterschilder met nestdrang

Nestdrang, zo noem ik het maar. Eens in de zoveel tijd steekt het bij mij de kop op, een gevoel waar ik iets mee moet. Dit maal borrelde dit gevoel ergens in de winter op. Net zoals vogels hun nest schoon willen houden wil ik dat thuis alles opgeruimd is. Ik zie graag dat elk ding zijn vaste plek heeft, zodat je het kunt pakken zonder te moeten nadenken waar het ligt. Een opgeruimd huis brengt ook rust in je hoofd is mijn stellige overtuiging. Helaas heeft het thuisfront daar heel andere opvattingen over. Spullen her en der droppen om het vervolgens tot in lengte van dagen daar te laten liggen deert hen absoluut niet. Lekker handig immers, want je kunt het ook (ooit) zo weer pakken. Dus verban ik op mijn beurt de troep naar een plek die mij logisch lijkt. Vervolgens wordt mij op licht verwijtende toon gevraagd of ik weet waar de schaar, schroevendraaier, telefoon, portemonnee etc. ligt.

In mijn huisje op de tuin liggen de zaken gelukkig anders. Alleen ik zwaai daar de scepter.

Dat huisje is een verhaal apart. Ooit, toen ik hier op de tuin begon, vond ik mijn huisje maar een vreemd bouwsel, een ratjetoe van materialen, kleuren en vormen. In vergelijking met vele andere huisjes op het complex was mijn huisje meer een hutje vond ik (in negatieve zin dan). Een onderkomen opgebouwd uit allerlei restmateriaal. Een paar jaar later kijk ik er echter anders tegen aan. Nu vind ik dat de makers ervan knap werk hebben geleverd. Zie maar eens een huisje te bouwen van platen en planken, verschillend in dikte, breedte en soort.

Ik heb de charmes ervan ontdekt, ben het gaan waarderen.

Het is een plek om te schuilen tegen de regen. Ik kan er een kopje thee zetten voor bij de middagboterham. Kan er plannen maken voor de tuin en een beetje dromen.

Wat dit verhaal nu met nestdrang te maken heeft? Als je zoals ik van opgeruimd en orde houdt, heeft dit alles te maken met een verlangen naar harmonie. Harmonie op het relationele vlak. Maar ook met betrekking tot materiële en immateriële zaken. Ik houd van alles wat mooi is. Wat mooi is, is natuurlijk persoonlijk. Je hoeft niet allemaal dezelfde smaak en voorkeuren te hebben. Maar voor mij houdt het in dat wat ik waarneem moet kloppen.

En met betrekking tot mijn huisje was dit alles behalve het geval.

Dat zag er door het materiaal- en kleurgebruik donker en onrustig uit.

De ruimte had zich bovendien in een paar jaar tijd gevuld met een berg spullen, gekocht of gekregen, waarvan ik dacht dat het ergens in de toekomst nodig kon zijn op de tuin.

Het was de hoogste tijd om het roer om te gooien. Het huisje moest licht en vrolijk worden. Alles wat overbodig is gebleken, moest verwijderd worden.

Dat lukt niet met er alleen maar over dromen. De handen moesten uit de mouwen worden gestoken.

En de winter is dan het meest geschikte moment, want even weinig te doen in de tuin.

Het huisje moet licht en vrolijk worden? Dan moet er om te beginnen worden geschilderd.

Dus stap ik op de fiets om bij een bekend budget warenhuis schuurpapier, kwasten en potten verf aan te schaffen. Ik kan aan de slag!

Dat klinkt eenvoudiger dan het is. Want zie maar eens in een kleine ruimte wanden vrij te maken van tuin- en andere spullen en ook nog werkruimte over te houden. Met wat schuiven en stapelen uiteindelijk rondom een halve meter ruimte om te manoeuvreren gecreëerd. Eerst begin ik alles te schuren en in de grondverf te zetten. Niet het leukste werk, vooral het schuren niet. En al helemaal niet als er allerlei gaten en kieren tevoorschijn komen. Nooit opgemerkt toen alles nog donkerbruin was! Gelukkig had ik nog ergens in het huisje een tube acrylaatkit en een aangebroken pot houtopvuller liggen (bewaren is soms toch handig!). Gaten en kieren worden gevuld. Maar dan mag ik eindelijk het leukere werk gaan doen, aflakken! Ivoorwit voor de bovenste helft van de wanden. Zienderogen zie ik het opknappen. Daar wordt een mens blij van.

Enthousiast bedenk ik dat een ander kleurtje voor de onderkant wel zo aardig is. Geel lijkt me wel wat, een geel zoals je dit ziet in keukens van heel oude huizen, een beetje mosterdgeel. Maar die kleur laten aanmaken vind ik veel te duur. Maak ik toch zelf met een tubetje gele mengverf? Ik doe een paar druppels bij ivoorwit, geen effect. Nog een paar druppels, nog niets. Wat meer druppels, beetje geler, maar nog niet voldoende. Hoppa, de hele tube dan maar. Roeren en nog eens roeren. Iets minder ivoorwit, maar mosterdgeel absoluut niet. Vooruit, dan moet het deze kleur maar zijn. Ik begin te verven en kijk verbijsterd naar het resultaat: **citroengeel** ! Een heel andere kleur dan ik in het blik zie. Hoe kan dit nou??? Twijfel slaat toe. Wel of niet verdergaan in deze kleur? Zuinig als ik ben, vind ik het zonde van de verf, dus ga ik door. Ach, best een aardig kleurtje eigenlijk, dat citroengeel, zeg ik troostend tegen mezelf.

En als ik toch bezig ben, kan er nog best een ander kleurtje bij voor de randjes onder de ramen. Ouderwets zachtgroen. Wit vermeng ik met een paar druppels groen uit een tubetje. Deze keer, wijzer geworden door de vorige ervaring, probeer ik een stukje uit. Mintgroen verschijnt. En dat in combinatie met ivoorwit en citroengeel? Gaat echt niet samen. Nu ik toch aan het mengen ben, kan ik net zo goed gewoon een beetje mintkleurige verf in de pot met citroengeel gieten. Ik roer en begin te verven. De kleur? Beetje minder mint, ietsje meer geel. Kan best. De wanden staan in de verf. En het eindresultaat? ... Licht en vrolijk, ab-so-luut!

Missie dus, bijna, geslaagd. Want rommel in een fris geschilderd huisje kan natuurlijk niet. Nu moet er serieus worden nagedacht over wat er weg kan. Want wat kan een mens in een paar jaar tijd een zooi verzamelen (voor je weet maar nooit of je het kunt gebruiken). En nu komt het aapje uit de mouw: ik houd van opgeruimd en netjes, maar afstand doen van spullen is niet mijn sterkste kant. Die eigenschappen zitten elkaar een beetje in de weg. Goede voornemens hebben voor in het nieuwe jaar, daar ben ik niet zo van. Maar nu dient zich toch een aan: afstand leren doen. In dit geval: gewoon in een vuilniszak doen wat overbodig is gebleken en weg ermee. Ontspullen (jawel, dat woord kom je nu veel tegen) is hip.

Het nieuwe tuinseizoen ga ik beginnen met een schone lei!

Mildred Steevensz, januari 2017